

Hồi 108

Thi Khách Tái Hiện

Thu Thi Khách chậm rãi đặt tay áo quan trên lưng gù xuống đất, sau đó ưỡn ngực đứng ngay người thở phào một cái, lẩm bẩm nói:

- Xem hát thì được, nhưng không nên nhúng tay vào.

Trần Gia Lân giật mình nhủ thầm: “Chẳng phải lão đang ám chỉ rằng mình không được nhúng tay can thiệp vào việc nơi đây đó ư? Quái nhân này đến đây ắt phải có mục đích gì. Không sai, biết đâu chính lão giải cứu Đào Ngọc Phân cũng nên. Không ngờ lão sớm đã phát hiện mình có mặt nơi đây”.

Mẫu Đơn lệnh chủ và Chúc Long ra khỏi cửa viện, Mẫu Đơn lệnh chủ buột miệng nói.

- Chẳng hay các hạ có phải là Thu Thi Khách trong truyền thuyết chẳng?

Thu Thi Khách cười khà khà một tiếng, nói giọng nửa âm nửa dương:

- Ô! Nhãn lực lệnh chủ khá giỏi, đã nhận ra tiểu lão nhi ngay, đêm nay hân hạnh hội ngộ vậy.

Đây là lần đầu tiên Chúc Long được trông thấy lão quái này, cũng là lần thứ nhất mới nghe thấy danh hiệu khủng bố này, trong lòng hấn thấy làm kinh hãi vô cùng.

Rõ ràng Mẫu Đơn lệnh chủ có chút khiếp đảm, bà ta thường nghe tọa hạ tôn giả Bất Bại Ông đề cập tới nhân vật đáng sợ đã lừng danh cách đây trăm năm này, công lực của đối phương đạt đến một cảnh giới không thể tưởng tượng. Lão quái hiện thân không phải là chuyện lành, thế rồi bà ta gượng cười nói:

- Các hạ đêm khuya quang lâm, có điều chi chỉ giáo chẳng?

Thu Thi Khách cười một tiếng rợn tóc gáy, chậm rãi nói:

- Điều này không cần phải nói, tiểu lão nhi ngoài trừ nghề thu xác chết, ngoài ra chẳng biết làm gì khác hơn?

Mẫu Đơn lệnh chủ rùng mình rợn tóc gáy, cố trấn tĩnh tinh thần nói:

- Nơi đây không có ai chết cả...

Thu Thi Khách ngắt lời bà ta nói:

- Ai bảo không có người chết, khứu giác của tiểu lão nhi rất nhạy, trong vòng mười dặm vẫn có thể nghe thấy mùi xác chết, chẳng những như thế tiểu lão nhi có thể đánh hơi người sống sắp tới số chết kia.

Câu nói này thoáng nghe có vẻ rất buồn cười, nhưng thực ra khiến người nghe thấy phải rùng mình rợn tóc gáy.

Mẫu Đơn lệnh chủ bất giác lùi ra sau một bước đứng ngang với Chúc Long khẽ ho một tiếng, chẳng biết bà ta ho để làm cho mạnh dạn, hay là che giấu nỗi lo âu trong lòng đây, một hồi lâu bà ta lại nói tiếp:

- Các hạ cứ nói rõ ý đồ đến đây đi?

Thu Thi Khách chẳng chần chừ chút nào đáp:

- Thu xác chết!

Mẫu Đơn lệnh chủ nói:

- Thu xác chết người nào vậy?

Thu Thi Khách kêu hừ một tiếng nói:

- Chẳng phải trong phòng có sẵn một xác chết đó sao?

Mẫu Đơn lệnh chủ run bắn người lên nói:

- Sao các hạ lại biết như thế?

Thu Thi Khách cười hi hi nói:

- Đánh mùi mà biết đây, thế nhưng mà tiểu lão nhi chẳng phải thu xác của bà ta.

Mẫu Đơn lệnh chủ ngạc nhiên nói:

- Chẳng phải thu xác của bà ta vậy thì thu xác ai ư?

Thu Thi Khách chớp nháy đôi mắt một cái, nói:

- Phen này tiểu lão nhi thọ thác của một người bạn già đến đây thu xác, hoàn toàn thuộc về nghĩa vụ chẳng lấy đồng xu nào cả.

Mẫu Đơn lệnh chủ ngạc nhiên hỏi:

- Các hạ thọ thác ai?

Thu Thi Khách dần từng tiếng một nói:

- Càn Khôn Nhất Kiếm Trần Đình Lăng!

Mẫu Đơn lệnh chủ thoát nghe đối phương thốt ra bảy chữ này, kêu ừng một cái như trúng phải một cú búa tạ vào đầu. Cả Trần Gia Lân đang ẩn mình trên ngọn cây cũng giật bắn người lên, không ngờ lão quái này thọt thác phụ thân mà đến đây, không cần phải hỏi cũng biết đối tượng là Mẫu Đơn lệnh chủ rồi.

Mẫu Đơn lệnh chủ lùi ra sau vài bước liền đến ngay cửa viện, hốt hải nói:

- Các hạ thọt thác Trần Đình Lăng mà đến đây?

Thu Thi Khách gật đầu nói:

- Đúng thế!

Chúc Long lui sang một bên cùng Mẫu Đơn lệnh chủ đứng thành góc cạnh.

Mẫu Đơn lệnh chủ nói:

- Thu xác ai thế?

Thu Thi Khách cười khà khà một tiếng nói:

- Trong bụng môn chủ am hiểu điều này, hà tất hỏi làm gì nữa?

Mẫu Đơn lệnh chủ nói giọng hốt hải:

- Nói như vậy, thế là các hạ thọt thác giết người rồi?

Thu Thi Khách nói:

- Không, tiểu lão nhi chỉ thọt thác thu xác chết, nói giết người thì khó nghe quá thế!

Mẫu Đơn lệnh chủ trầm mặt một hồi lâu, sau đó lạnh lùng nói:

- Nay các hạ, bản tọa và Trần Đình Lăng là phu thê, sự hiểu lầm của hai bên thuộc về chuyện trong gia đình, để người ngoài nhúng tay vào can thiệp chẳng mấy thích hợp?

Thu Thi Khách buông tiếng cười ha há một hơi dài nói:

- Nay Tôn Phi Yến, phu thê có tình nghĩa của phu thê, thế mà ngươi lại thọt nên lời như vậy, hiểu lầm ư? Ngươi sử dụng thủ đoạn tàn bạo muốn hủy diệt hai phụ tử y, hiểu lầm này quá lớn, ô! Tiểu lão nhi vừa làm tròn chữ nghĩa đối với bằng hữu, để hoàn thành tâm nguyện chưa xong của y, mặt khác là tuân theo đạo lý võ lâm trừ hại cho giang hồ...

Mẫu Đơn lệnh chủ đảo mắt nhìn Chúc Long một cái, hình như ám thị gã đã đến lúc cần thiết phải xuất thủ, sau đó mới đưa mắt nhìn Thu Thi Khách nói:

- Phụ tử y thế nào rồi?

Thu Thi Khách dùng giọng mũi kêu hừ một tiếng, lạnh lùng nói:

- Tiếc rằng trời chẳng làm vừa lòng ngươi, ngươi thất vọng chẳng?

Mẫu Đơn lệnh chủ hốt hải nói:

- Chẳng lẽ võ công của hai phụ tử y vẫn còn ư?

Thu Thi Khách gật đầu nói:

- Đúng thế!

Mẫu Đơn lệnh chủ theo bản năng đột nhiên đảo mắt quét nhìn hai bên tả hữu một cái, nói:

- Hai phụ tử y đâu?

Thu Thi Khách nói:

- Tiểu lão nhi thọ thác xử lý vụ này, nên không cần y ra tay.

- Há há há...

Mẫu Đơn lệnh chủ phát ra một tràng cười như điên cuồng, nói:

- Bản tọa không tin, nếu như công lực của hai phụ tử y chưa mất, họ quyết không làm phiền các hạ đâu, căn cứ tính tình của Trần Đình Lăng, nếu như chẳng đến nước bất đắc dĩ quyết không khi nào nhờ vả người thứ hai đâu.

Thu Thi Khách lạnh lùng nói:

- Tin hay không tùy ngươi, sự thật là như thế đấy!

Mẫu Đơn lệnh chủ nói:

- Các hạ chuẩn bị thu bằng cách nào đây?

Thu Thi Khách nói:

- Môn chủ là nhất môn chi trưởng, đồng thời cũng là một nhân vật phi thường ở trên chốn giang hồ, đương nhiên phải có cách giải quyết, nếu như buộc tiểu lão nhi xuất thủ, không khéo phải chết một cách thảm thiết, vậy thì khó xem lắm!

Mẫu Đơn lệnh chủ lại buông tiếng cười như điên cuồng lần nữa, nói:

- Nghe nói rằng Thu Thi Khách trong truyền thuyết là một nhân vật cách đây một trăm năm, cũng là người sống lâu nhất trên đương kim võ lâm, nhưng cũng chưa ai thấy chân mục

diện của y, thế mà Trần Đình Lăng trở thành bạn già, lời nói hư dối này chẳng buồn cười sao được, rốt cuộc các hạ là ai, hãy nói vạch toẹt thân phận ra cho rồi?

Quả thực Mẫu Đơn lệnh chủ nói không sai chút nào, Trần Gia Lâm cũng bất giác ngần người ra tại chỗ, nhưng có một điểm vẫn khẳng định được, quả thực lão đã thọ thác phụ thân đến đây giết người là đúng, vì trên chốn giang hồ này chưa có một ai biết bí mật phụ thân chàng còn tạ thế.

Thu Thi Khách nói:

- Tùy người muốn suy nghĩ thế nào cũng được, nếu người không có can đảm tự giải quyết, vậy thì tiểu lão nhi phải động thủ đây. Trời sắp sáng rồi, nếu đợi đến gà gáy thì người không vào được Quỷ Môn Quan, sẽ biến thành Quỷ du hồn thế thì bị thảm lắm!

Mẫu Đơn lệnh chủ gầm hét một tiếng:

- Chúc tổng giám hãy xuất thủ nào!

Chúc Long kêu vang một tiếng, lượn mình lao tới vùng kiếm tấn công vào hướng Thu Thi Khách, kiếm thuật của gã chẳng thua kém kiếm pháp của Trần Gia Lâm bao nhiêu, đường kiếm này mãnh liệt kinh hồn hết sức.

Thế mà Thu Thi Khách chẳng thèm tránh né cứ mặc mũi kiếm đâm tới.

Mũi kiếm đã đâm trúng mục tiêu, nhưng Thu Thi Khách chẳng hề hấn gì cả, Chúc Long cảm thấy thanh kiếm trong tay như đâm vào mảnh thuộc da, không làm sao chọc thủng vào nữa. Bất giác hồn phi phách tán, thất kinh kêu lên một tiếng, lập tức thu kiếm thụt lùi ra sau nhanh như chớp, cũng ngay lúc gã thất kinh thu kiếm, Thu Thi Khách đã hất tay phóng ra một chuồng.

Chúc Long kêu ự một tiếng té lùi ra sau bốn, năm thước, há mồn phun máu tua tủa, suýt nữa té ngã ra đất.

Mẫu Đơn lệnh chủ trông thấy thế, bất giác kinh tâm táng đờm, phi thân nhảy vào cửa viện nhanh như cắt.

Thu Thi Khách quát lên một tiếng:

- Người chạy đâu cho khỏi!

Dứt lời phi thân lao vào viện luôn.

Trần Gia Lâm biết rằng sau khi Chúc Long bị thương Mẫu Đơn lệnh chủ ắt phải đào tẩu, nên ngay lúc Mẫu Đơn lệnh chủ thoát vừa lượn mình lao vào viện, hắn cũng từ trên ngọn cây

phi thân nhảy vào viện luôn, kêu dùng một cái, đụng phải Thu Thi Khách, hấn có cảm giác như đụng vào một bức tường đá, té lùi ra sau ba bước liền mới đứng tấn lại được.

Mẫu Đơn lệnh chủ đã biến mất vào phòng nhanh như cắt.

Thu Thi Khách kêu hừ một tiếng, chẳng thèm đếm xỉa Trần Gia Lân, hấp tấp chạy vào cửa phòng ngay.

Hai tiếng thảm rú phá không nổi lên, Thu Thi Khách lui ra cửa phòng trở lại, kêu bạch bạch hai cái, có hai bóng người té nằm trên đất, té ra chính là hai nữ ni đã ở lại trong phòng lúc này, không cần phải nói, cũng biết Mẫu Đơn lệnh chủ đã sử dụng hai ả này cản lại. Thu Thi Khách, quả thực đòn này cũng cay độc gớm.

Thu Thi Khách tiếp tục lao vào cửa phòng lần nữa.

Trần Gia Lân suy nghĩ thật nhanh, lập tức phi thân chân ngay nhà sau, chỉ thấy cửa sổ hậu mở tung ra, Mẫu Đơn lệnh chủ đã chạy mất dạng.

Bỗng có một bóng người bay vọt qua cửa sổ lao vào cánh rừng mật sau am viện, Trần Gia Lân đã trông thấy là Thu Thi Khách, thế rồi hấn cũng phi thân rượt theo luôn.

Rừng cây rậm rạp hơn nửa trời tối, chẳng còn trông thấy gì hết.

Trần Gia Lân bất giác đứng ngây người trong rừng. Hấn biết không thể nào rượt kịp đối phương nữa, bây giờ mới ân hận hành động mình bất cẩn, nếu không va đụng với Thu Thi Khách thì Mẫu Đơn lệnh chủ quyết không thoát khỏi tay lão.

Hấn ngẩn người trong giây lát sau đó quay người trở vào am, Chúc Long đã mất tích cả hai nữ ni cũng biến đi đâu mất biệt, chỉ còn sót lại áo quan bằng đồng của Thu Thi Khách mà thôi.

Bóng người thấp thoáng một cái chỉ thấy Thu Thi Khách đứng ở bên cạnh áo quan, nhanh đến nỗi không thể nào tưởng tượng được, hình như lão vốn đứng tại đó chưa hề cử động bao giờ, hai đạo nhãn quang sắc bén chăm chăm nhìn vào mặt Trần Gia Lân.

Trần Gia Lân trông thấy hai đạo nhãn quang này bất giác giật mình lùi ra sau hai bước.

Thu Thi Khách nổi giận dùng dùng nói:

- Ta đã cảnh cáo ngươi chớ nhúng tay can thiệp vào, ngươi không tự lượng sức đã làm hỏng đại sự của tiểu lão nhi ta!

Trần Gia Lân chấp tay xá dài, then thùng nói:

- Thừa lão tiền bối, văn bối vô tình, thực ra chỉ muốn tiếp tay lão tiền bối cản đối phương lại...

Trong lúc quỳnh quang, hấn quên cả biến âm thanh, đã nói bằng giọng điệu tự nhiên.

Thu Thi Khách chớp nháy đôi mắt một cái, một hồi thật lâu mới lên tiếng nói tiếp:

- Người là ai thế?

Trần Gia Luân chưa phát giác rằng mình đã lộ tẩy, vẫn cung kính nói:

- Văn bối là Lãnh Diện Quái Khách!

Thu Thi Khách lại chớp nháy đôi mắt nói:

- Tên họ là gì?

- Điều này ư...

Thu Thi Khách hỏi tới nói:

- Cái gì mà Lãnh Diện Quái Khách người đeo mặt nạ da người, có phải vậy không? Mặt nạ chế tạo khá tinh xảo, nhưng không qua mắt lão phu này đâu, hãy gỡ mặt nạ ra để lão phu xem chân diện mục của người ra sao?

Trần Gia Luân lùi ra sau một bước, nói:

- Thừa lão tiền bối, xin lượng thứ văn bối trái lệnh!

Thu Thi Khách la lớn tiếng nói:

- Có thật người không chịu hiển lộ chân diện mục chẳng?

Trần Gia Luân cố trấn tĩnh thần lại nói:

- Xin lão tiền bối chớ miễn cưỡng văn bối?

Thu Thi Khách dần từng tiếng một nói:

- Người là Ngự Lang Trần Gia Luân, có đúng không?

Nghe nói thế, suýt nữa trái tim của Trần Gia Luân đã nhảy vọt ra ngoài luôn, đến bây giờ hấn mới sực nghĩ ra mình làm bại lộ âm thanh, nhưng hai bên chỉ gặp nhau một lần, lão lại có tính nhớ khá như vậy sao?

Đối phương đã nhận ra chân diện mục của mình, muốn phủ nhận cũng không được nữa, hấn nghiêng răng nói:

- Lão tiền bối căn cứ điều gì mà quả quyết như vậy?

Âm thanh Thu Thi Khách trở nên xúc động:

- Căn cứ vào âm thanh hình thể của người, người thừa nhận rồi chứ?

Trần Gia Lân không làm gì hơn đành phải gật đầu một cái.

Ánh mắt của Thu Thi Khách mờ dần, chẳng biết lão suy nghĩ gì đây.

Trần Gia Lân suy nghĩ giây lát, sau đó gơ tay gỡ mặt nạ ra, hai mắt Thu Thi Khách đã sáng hẳn lên, nhưng ánh mắt trở nên dịu hòa bất thường khác hẳn với cặp mắt lạnh lùng đáng sợ như lúc nãy.

Trần Gia Lân nói giọng run run:

- Lúc nãy lão tiền bối nói rằng thọ thác của gia phụ...

Thu Thi Khách khẽ gật đầu nói:

- Đúng thế, đây là sự thật ư? Lạ lùng thay, phụ thân người nói rằng người trúng Tán Nguyên chỉ của Tôn Phi Yến, y chuẩn bị hy sinh công lực bản thân để cứu trị người, nhưng người lại mất tích, y đã tìm khắp mọi nơi trong Hắc cốc nhưng không làm sao tìm ra người hết, việc gì đã xảy ra vậy?

Hai mắt đỏ hoe, Trần Gia Lân nói giọng uất nghẹn:

- Văn bối không đành lòng nhìn thấy gia phụ đánh mất công lực, vì nghĩ rằng mẹ cả quyết không khi nào chịu buông Thất Tâm Nhân, hai phụ tử văn bối. Văn bối thọ thương bất trị là định mệnh, nếu để hai phụ tử đồng thời đánh mất công lực đó là một hậu quả vô cùng tai hại, cho nên...

Thu Thi Khách khép mắt lại nói:

- Cho nên người muốn lẳng lặng đến một nơi khác tìm giải thoát chứ gì?

Trần Gia Lân nói:

- Vâng, quả thực lúc đó văn bối đã suy nghĩ như vậy.

Thu Thi Khách nói:

- Nhưng cuối cùng người không chết, đồng thời lại biến thành Lãnh Diện Quái Khách, tại sao thế?

Trần Gia Lân do dự giây lát, sau đó thành thật nói:

- Sau khi văn bối bỏ đi, ẩn thân trong hốc đá chờ chết, nhưng lạ lùng thực, chẳng những không chết, hơn nữa nội nguyên đã tái sinh...

Thu Thi Khách thất thanh nói:

- Lại có quái sự như thế xảy ra sao?

Trần Gia Lân gật đầu nói tiếp:

- Hiện tượng quái lạ này đã xảy ra trong người văn bối nhiều lần. Sau khi mỗi một lần bị trọng thương thấy đều không trị liệu mà tự nhiên bình phục, văn bối cũng không hiểu tại sao lại xảy ra hiện tượng này cả.

Thu Thi Khách cúi đầu trầm tư giây lát, nói:

- Người từng nuốt thứ kỳ được trên quý gì bao giờ chẳng?

Trần Gia Lân lắc đầu nói:

- Không!

Thu Thi Khách kêu ô một tiếng nói tiếp:

- Sau đó thế nào nữa?

Thế rồi Trần Gia Lân mang sự kiện ngẫu nhiên lấy được mặt nạ và kiếm mực do Thiên Cơ Tử di tặng thuật lại cho lão nghe một phen.

Nghe kể xong, Thu Thi Khách thở dài một tiếng nói:

- Nay hài nhi, chẳng lẽ đây là tiền định. Con là một người phúc duyên thâm hậu...

Lão nói tới đây dừng lại giây lát, sau đó lại nói tiếp:

- Thế nhưng con đã sai lầm một điều. Sau khi phục hồi công lực, con nên trở về gặp phụ thân mới phải, con có nghĩ rằng cha con đã cho rằng con bất trị mà chết phải đau thương tột độ không?

Trần Gia Lân cúi đầu xuống nói:

- Vâng, đây là điều đại bất hiếu của văn bối, thế nhưng lúc đó văn bối nghĩ rằng gia phụ không thể xuất hiện giang hồ, cho nên... văn bối muốn cậy vào sức của tự mình để giải quyết vấn đề.

Thu Thi Khách lắc đầu nói:

- Chí khí của con đáng khen thực, nhưng lại sai lầm nữa...

Trần Gia Lân tròn to hai mắt, lên tiếng nói:

- Xin lão tiền bối chỉ giáo cho?

Thu Thi Khách nói:

- Tôn Phi Yến là mẹ cả của con, bất kể bà ta có hành vi xấu xa như thế nào đi nữa, vẫn là trưởng bối của con, con không được hạ thủ với bà ta, con biết chứ?

Trần Gia Lân gật đầu nói:

- Vâng, vẫn bối cũng đã suy nghĩ về điều này, vẫn bối chỉ muốn... phế võ công của bà ta...

Thu Thi Khách lắc đầu nói:

- Không con cũng không được làm như thế, lệnh tôn đã thỉnh thác lão phu giải quyết sự kiện này, con không được nhúng tay vào. Trước mắt điều con có thể làm là tiếp sức với chính đạo chí sĩ tiêu diệt thực lực tà ác của Thiên Hương môn để làm tròn bổn phận của một võ sĩ.

Trần Gia Lân liền nghiêm túc thưa rằng:

- Vâng, vẫn bối xin nghe lời giáo huấn của tiền bối!

Hắn nói tới đây sực nghĩ ra một việc, hỏi:

- Vẫn bối muốn thỉnh giáo tiền bối một việc!

- Con cứ nói?

- Xin hỏi có phải chính lão tiền bối đã giải cứu thiếu nữ đã bị mẹ cả vẫn bối bắt cóc hay chăng?

Thu Thi Khách bỗng vươn cổ nghiêng đầu nghe ngóng giầy lát, nói:

- Có người đến rồi đấy, người đeo mặt nạ vào nhanh lên, công lực đối phương chẳng tầm thường đâu.

Trần Gia Lân động lòng lắng tai nghe ngóng giầy lát, nhưng chẳng nghe thấy gì hết, bất giác giật mình nhủ thầm: "Công lực của lão quái này kinh người hết sức".

Thế rồi hắn y lời đeo mặt nạ vào ngay.

- o O o -